

het eerst werden gebruikt of die zij althans niet van elders leerden kennen. Maar veel aardige kleurrijke woorden voor het dagelijksch leven zijn toch ook nog aan de Zaanstreek in gebruik. Ik noem er maar wat. Grauwe erwten heeten er *kokkelurken*; ongaar brood vindt men *kloeterig*; als iemand zeurt zegt men dat hij *knauwelt*; de punt van den elleboog heet te Assendelft „*jodebeentje*”; nadat het hard geregend heeft, zegt men dat er een *gons* water gevallen is. Vochtig waschgoed noemt men er *doon*. Een onwelkom bezoeker is *de winderige deur* ingekomen. Meelbakken heet — onomatopœëtisch — *fudderen* en zachtjes blazen *futeren*. Waardeloos ooft is *garldegooi* en „*prullaria*” is *garlgoed*. Een klein kind ligt in zijn wiegje te *geuen* (geluidjes maken). De wind *guift* in den schoorsteen. De druktemakerige huismoeder is altijd aan 't *heisteren*; maar de praatgrage meid is aan 't *kaskediezen*, terwijl men den jongen om melk heeft gezonden naar de *kattekroeg* (melkhuis). Wie benauwd is, ligt te *kirgen*. Evenals elders ook wel, *klammen* de kinderen vaak en ze *klieteren* onder 't eten. „Ze het nog 'n hiele *klis* staan”, zegt de buurvrouw van een vriendin, die winkelschuld heeft en geen duit in haar *knater* (zak). Iemand die door den neus spreekt is aan 't *knoeren*; die een grooten mond opzet is een *koebek*. Bij *koeskoes* had Dr. Boekenoogen nog kunnen vertellen dat de Arabieren zoo noemen: rijst met stukjes kip, dobbelsteentjes ander vleesch en veel scherpe specerijen. Gebarsten porcelein is *krag*. Wie doodmoê is klaagt: ik ben zoo *loof* (wat men ook leest bij Vondel, Bredero, Hooft enz.) Ondeugende jongens, die met water plassen, zijn aan 't *madderen*. Opmerkelijk is de negatie van blij: *misblijtig*, vooral gebruikt in den zin van droefgeestig. Van wien kracht heeft en gang, b. v. een schaatsenrijder, zegt de Zaankanter dat er *norrie* in hem zit. Een aardig hoedje is te Zaanlijk erg *nus*. Naar boven toe heet *opperdan*. Lief en klein is *pieurwig*. Wie donker ziet kijkt *pen-en-inkig*; wie gauw naait doet het maar met den *piederderwietsteek*; wie hard loopt is aan 't *pienderen*. *Pluren* of *pluurten* is met halfdichte oogen kijken en *plurreken* is in een andermans schrift *glouwen* (gluren). *Poestmaker* (poest = wind) is een druktemaker. Wie gekkepraat uitslaat is aan 't *remclen*. Rimpelig of ruw is *roffelrig* of *rofterig*. Het goed met iemand kunnen vinden of het werk met hem samen wel afkunnen is: 't met iemand knnnen *rooien*. Het lijkt er niet naar is: het *root* er niet *op*. Kreunen is *sermen*. Hard loopen heet ook wel *sibberen*. Aardig is het woord *speuren*, dat hier beteekent: in 't oog vallen, met de bijvormen *speurig* (opzichtig) en *speurtje* (wat kleurigs; ook wel ondeugdelyk en opzichtig). Synoniem met *speuren* is *spinken*. *Spichteren* is een stevigen borrel drinken. *Strip*, *stripsch* en *sproosch* zegt men van door scherpen wind ruw geworden vel. Curieus acht ik *stuitsch* voor onbesuisd met het zelfstandig naamwoord *stuitschigheid*.

Een *tannik*, *tad* en *tied* is een vuilik. Een pleegkind noemt men een *thuishaaldertje*. In de war gaan is in de *tis* raken, met het werkwoord *tissen* (in de war gaan). *Tjad* is vlug. *Tjuinderen* is joelen; met het bijv. naamwoord *tjuinderig*. Een *triebel* is een ouderwetsch mensch....